

Čís. 3544.

Ustanovení § 247 tr. ř. vztahuje se jen k výsledku a vzetí do přísahy svědků a znalců při hlavním přelíčení vyslýchaných.

Zmatečností je ohroženo jen porušení předpisu druhého odstavce § 247 tr. ř. (§ 281 čís. 3 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 25. června 1929, Zm I 119/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 3. ledna 1929, jímž byly stěžovatelky uznány vinými přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek čís. 3 § 281 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v tom, že vývodní svědci nebyli slyšeni v přítomnosti obžalovaných a nebyli vzati do přísahy, tak že prý tu jde o porušení ustanovení § 247 tr. ř. Toto ustanovení zákona, jež se vztahuje jen k výsledku a vzetí do přísahy svědků a znalců při hlavním přelíčení vyslýchaných, uvádí sice mezi jiným, že svědci mají býti slyšeni v přítomnosti obžalovaného, ohrožuje však zmatečností jen porušení předpisu druhého odst., podle něhož má býti mimo případ uvedený v poslední větě prvního odstavce každý svědek, když odpověděl na otázky obecné, před dalším výsledkem pod zmatečností vzat do přísahy, nepřekáží-li tomu některý z důvodů § 170 čís. 1 až 6 tr. ř. Porušení tohoto předpisu, jež má ustanovení § 281, čís. 3 tr. ř. na mysli, citujíc § 247 tr. ř., nepřichází však v souzeném případě vůbec v úvahu, protože vychází z protokolu o hlavním přelíčení na jevo, že svědci, o něž tu jde, nebyli při hlavním přelíčení vůbec slyšeni, nýbrž že byly při hlavním přelíčení přečteny protokoly o výpovědích těchto svědků před okresním soudem v Ř. Zmateční stížnost je tudíž v tomto směru zřejmě neodůvodněna. Pokládaly-li obžalované osobní výslech řečených svědků při hlavním přelíčení za nutný, bylo na nich, by učinily při hlavním přelíčení návrh k tomu směřující. Tím byly by si pro případ, že by nalézacím soudem o návrhu nebylo rozhodnuto nebo že by jím byl návrh zamítnut, zajistily možnost uplatňovati zmatek podle § 281, čís. 4 tr. ř. Podle protokolu o hlavním přelíčení nebyl však obžalovanými při hlavním přelíčení takový návrh učiněn.

Čís. 3545.

Jde o pohnutku nízkou, překáží-li kdo jinému ve výkonu práva na práci a na výdělek, třeba v úmyslu, by pro sebe nebo pro jiné zjednal lepší pracovní podmínky.

(Rozh. ze dne 25. června 1929, Zm I 248/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. ledna 1929, jímž byla stěžovatelka uznána vinou zločinem veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák.; naproti tomu vyhověl odvolání státního zastupitelství z výroku o nevyslovení ztráty práva volebního a vyslovil, že obžalovaná ztrácí právo volební do obcí z těchto

d ů v o d ů:

Odůvodněno jest odvolání státního zastupitelství, pokud vytýká, že nebyla vyslovena ztráta práva volebního. Zákon nevymezuje pojem pohnutek nízkých a nečestných a je proto soudu o nich uvažovati v každém případě podle konkrétních okolností. Právo na práci a na výdělek má každý občan a, jestliže mu někdo ve výkonu tohoto práva překáží třeba v úmyslu, by pro sebe nebo pro jiné zjednal lepší pracovní podmínky, svědčí to o nízkém smýšlení, neboť, kdo chce sám svobody užívati, musí ji dopřáti i jiným. Pohnutkám nízkým a nečestným nasvědčuje i způsob činu, přepadání dělníků do práce jdoucích v časných hodinách ranních. Bylo proto odvolání veřejného obžalobce vyhověti a uznati na ztrátu práva volebního.

Čís. 3546.

Skutková podstata zločinu krivého svědectví není naplněna skutečností, že pachatel učinil — byv o témže předmětu slyšen jako svědek opětovně — při tom kterém výsledku jiné skutkové údaje, které si navzájem odporují, aniž jest jisto, které z těchto údajů srovnávají se s pravdou, nýbrž i v takových případech jest třeba, by pachatel jednal ve zlém úmyslu, by si byl v době jedné z různých výpovědí vědom nepravdivosti svých údajů; v tomto směru stačí, že vzpomínky a představy pachatelovy, k předmětu výpovědi se vztahující, byly v dobách opětovných svědeckých výsledků tytéž.

(Rozh. ze dne 26. června 1929, Zm I 89/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 31. prosince 1928, jímž byl obžalovaný sprostěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu nalézacímu k opětovnému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňuje právní názor, že skutková podstata zločinu krivého svědectví jest naplněna skutečností, že pachatel učinil — byv o témže předmětu slyšen jako svědek opětovně — při tom kterém